

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (ósma izba)

z dnia 12 maja 2021 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ pracowników – Równość traktowania –
Przywileje socjalne – Progi dochodowe – Uwzględnienie dochodów uzyskanych w przedostatnim roku
poprzedzającym okres płatności świadczeń – Pracownik powracający do państwa członkowskiego
pochodzenia – Zmniejszenie wysokości świadczeń rodzinnych

W sprawie C-27/20

mającej za przedmiot wnioszek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie
prejudycjalnym, złożony przez tribunal de grande instance de Rennes (sąd pierwszej instancji
w Rennes, Francja) postanowieniem z dnia 7 czerwca 2019 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu
21 stycznia 2020 r., w postępowaniu:

PF,

QG

przeciwko

Caisse d’allocations familiales d’Ille-et-Vilaine (CAF),

TRYBUNAŁ (ósma izba),

w składzie: N. Wahl, prezes izby, F. Biltgen (sprawozdawca) i L.S. Rossi, sędziowie,

rzecznik generalny: H. Saugmandsgaard Øe,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu PF i QG – oni sami,
- w imieniu rządu francuskiego – E. de Moustier i A. Ferrand, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu czeskiego – M. Smolek, J. Vlácil i J. Pavliš, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu włoskiego – G. Palmieri, w charakterze pełnomocnika, którą wspierał A. Giordano, avvocato dello Stato,

* Język postępowania: francuski.

- w imieniu rządu polskiego – B. Majczyna, w charakterze pełnomocnika,
  - w imieniu Komisji Europejskiej – D. Martin i B.-R. Killmann, w charakterze pełnomocników,
- podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 20 i 45 TFUE, art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2013, L 188, s. 10; Dz.U. 2020, L 338, s. 18) oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. 2011, L 141, s. 1).
- 2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu między małżonkami PF i QG, obywatelami francuskimi, a Caisse d’allocations familiales (CAF) d’Ille-et-Vilaine (kasą zasiłków rodzinnych departamentu Ille-et-Vilaine, Francja), dotyczącego określenia roku kalendarzowego stanowiącego punkt odniesienia do celów ustalenia prawa małżonków do zasiłku rodzinnego i obliczenia wysokości tego zasiłku.

Ramy prawne

Prawo Unii

Rozporządzenie nr 883/2004

- 3 Zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 stosuje się ono „do obywateli państwa członkowskiego, bezpaństwowców i uchodźców mieszkających w państwie członkowskim, którzy podlegają lub podlegali ustawodawstwu jednego lub kilku państw członkowskich oraz do członków ich rodzin i osób pozostałych przy życiu”.
- 4 Zgodnie z art. 4 tego rozporządzenia:

„O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, korzystają z tych samych świadczeń i podlegają tym samym obowiązkom na mocy ustawodawstwa każdego państwa członkowskiego co jego obywatele”.

Rozporządzenie nr 492/2011

- 5 Artykuł 7 rozporządzenia nr 492/2011 stanowi w ust. 1 i 2:

„1. Pracownik będący obywatelem państwa członkowskiego nie może być, na terytorium innego państwa członkowskiego, traktowany – ze względu na swą przynależność państwową – odmiennie niż pracownicy krajowi pod względem warunków zatrudnienia i pracy, w szczególności warunków wynagrodzenia, zwolnienia oraz, w przypadku utraty pracy, powrotu do pracy lub ponownego zatrudnienia.

2. Pracownik taki korzysta z takich samych przywilejów socjalnych i podatkowych, jak pracownicy krajowi”.

Prawo francuskie

- 6 Zgodnie z art. L. 521-1 code de la sécurité sociale (kodeksu zabezpieczenia społecznego) zasiłek rodzinny przysługuje na drugie i każde kolejne dziecko pozostające na utrzymaniu. Wysokość zasiłku rodzinnego jest określana w zależności od liczby dzieci pozostających na utrzymaniu oraz od dochodów gospodarstwa domowego.
- 7 Sposób obliczania wysokości zasiłku rodzinnego został uregulowany w art. R 532-3 code de la sécurité sociale, który stanowi, że w tym celu „są uwzględniane dochody uzyskane w referencyjnym roku kalendarzowym” oraz że „referencyjnym rokiem kalendarzowym jest przedostatni rok poprzedzający okres płatności”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

- 8 Małżonkowie PF i QG, będący obywatelami francuskimi, wykazali, że w latach 2011 i 2012 osiągnęli podlegający opodatkowaniu dochód wynoszący, odpowiednio, 59 734 EUR i 63 680 EUR. W związku z posiadaniem czworga małoletnich dzieci pozostających na ich utrzymaniu pobierali oni zasiłek rodzinny w łącznej wysokości 458,02 EUR miesięcznie.
- 9 Wskutek oddelegowania QG, sędziego francuskiego wymiaru sprawiedliwości, na okres trzech lat do pracy w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Luksemburgu, wypłata wspomnianych wyżej świadczeń została wstrzymana. Dzięki pracy na nowym stanowisku roczne dochody QG wzrosły, osiągając w 2015 r. 123 609 EUR, zaś w 2016 r. – 132 499 EUR.
- 10 We wrześniu 2017 r. QG wrócił do Francji na poprzednie stanowisko, co wiązało się ze spadkiem jego dochodów. W dniu 1 grudnia 2017 r. powodowie w postępowaniu głównym wystąpili do CAF Ille-et-Vilaine o przyznanie zasiłku rodzinnego z uwzględnieniem dochodów osiąganych przez ich gospodarstwo domowe na dzień złożenia tego wniosku. Ich zdaniem należało odstąpić od stosowania przepisów art. R 532-3 code de la sécurité sociale, definiującego referencyjny rok kalendarzowy jako przedostatni rok poprzedzający okres płatności, którym w niniejszej sprawie jest rok 2015.
- 11 Decyzją z dnia 24 stycznia 2018 r. CAF Ille-et-Vilaine poinformowała powodów w postępowaniu głównym o przyznaniu im zasiłku rodzinnego w wysokości 115,65 EUR miesięcznie.
- 12 Powodowie w postępowaniu głównym wnieśli odwołanie od tej decyzji, które zostało oddalone.
- 13 Wobec tego powodowie w postępowaniu głównym wystąpili do sądu odsyłającego z powództwem o uchylenie wspomnianej decyzji oraz o ustalenie wysokości zasiłku rodzinnego na 462,62 EUR miesięcznie, która to kwota uwzględniałaby ich aktualne dochody oraz liczbę dzieci pozostających na utrzymaniu.
- 14 Zdaniem powodów w postępowaniu głównym decyzja CAF Ille-et-Vilaine jest niezgodna z art. 20 i 45 TFUE, jak również z art. 4 rozporządzenia nr 883/2004 i art. 7 rozporządzenia nr 492/2011. Twierdzą oni też, że art. R 532-3 code de la sécurité sociale narusza zasadę równego traktowania i związku z tym jest w sposób oczywisty niezgodny z prawem.

- 15 Sąd odsyłający przypomina na wstępie, że zgodnie z art. 45 ust. 2 TFUE swobodny przepływ pracowników obejmuje zniesienie wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową między pracownikami państw członkowskich w zakresie zatrudnienia, wynagrodzenia i innych warunków pracy.
- 16 Sąd odsyłający zastanawia się następnie, czy przepis krajowy rozpatrywany w postępowaniu głównym ma charakter dyskryminacyjny, a jeśli tak, to czy może być on uzasadniony nadrzędnymi względami interesu ogólnego. Sytuacja, w której pracownik będący obywatelem państwa członkowskiego byłby po powrocie do tego państwa członkowskiego traktowany mniej korzystnie niż gdyby nie skorzystał z wprowadzonych traktatem ułatwień w zakresie swobodnego przepływu, byłaby bowiem niezgodna z prawem Unii.
- 17 W tych okolicznościach tribunal de grande instance de Rennes (sąd pierwszej instancji w Rennes) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy prawo Unii, a w szczególności art. 20 i 45 [TFUE], jak również art. 4 rozporządzenia nr 883/2004 i art. 7 rozporządzenia nr 492/2011 należy interpretować w ten sposób, iż stoi ono na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak art. R 532-3 code de la securite sociale, definiującemu referencyjny rok kalendarzowy w celu obliczenia świadczeń rodzinnych jako przedostatni rok poprzedzający okres płatności, którego zastosowanie w sytuacji, w której świadczeniobiorca doświadcza, po znacznym wzroście swoich dochodów w innym państwie członkowskim, spadku tych dochodów w związku z jego powrotem do kraju pochodzenia, prowadzi do tego, że ten świadczeniobiorca, w przeciwieństwie do rezydentów, którzy nie korzystali ze swojego prawa swobodnego przepływu, jest częściowo pozbawiony prawa do zasiłków rodzinnych?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 18 W pierwszej kolejności należy ustalić, czy wszystkie postanowienia i przepisy wskazane w postanowieniu odsyłającym znajdują zastosowanie do sytuacji rozpatrywanej w postępowaniu głównym, która dotyczy delegowania urzędnika krajowego do pracy w instytucji Unii Europejskiej.
- 19 W kontekście postanowień traktatu FUE dotyczących swobodnego przepływu pracowników z utrwalonego orzecznictwa wynika, że obywatel Unii pracujący w państwie członkowskim innym aniżeli państwo członkowskie jego pochodzenia, który podjął zatrudnienie w organizacji międzynarodowej, jest objęty zakresem stosowania art. 45 TFUE (zob. podobnie wyroki: z dnia 15 marca 1989 r., Echternach i Moritz, 389/87 i 390/87, EU:C:1989:130, pkt 11; z dnia 6 października 2016 r., Adrien i in., C-466/15, EU:C:2016:749, pkt 24; a także z dnia 31 maja 2017 r., U, C-420/15, EU:C:2017:408, pkt 13).
- 20 Wynika stąd, że obywatelom Unii pracującym na rzecz instytucji lub organu Unii w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie ich pochodzenia nie można odmawiać praw i korzyści socjalnych wynikających z art. 45 TFUE (zob. podobnie wyroki: z dnia 15 marca 1989 r., Echternach i Moritz, 389/87 i 390/87, EU:C:1989:130, pkt 12; z dnia 6 października 2016 r., Adrien i in., C-466/15, EU:C:2016:749, pkt 25).
- 21 Odnosząc się do art. 20 TFUE, należy zauważyć, że ów artykuł, na mocy którego ustanowiono obywatelstwo Unii, ogranicza się do stwierdzenia, iż obywatele Unii korzystają z praw i podlegają obowiązkowi przewidzianym traktatem. Nie może być on zatem w tym względzie stosowany w sposób autonomiczny w stosunku do szczególnych postanowień traktatu regulujących prawa i obowiązki obywateli Unii, takich jak art. 45 TFUE (zob. podobnie wyroki: z dnia 16 grudnia 2004 r., My, C-293/03, EU:C:2004:821, pkt 32; z dnia 31 maja 2017 r., U, C-420/15, EU:C:2017:408, pkt 17).

- 22 W konsekwencji wykładnia art. 20 TFUE nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu rozpatrywanego w postępowaniu głównym.
- 23 Równie bezcelowe jest dokonywanie wykładni przepisów dotyczących koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Zgodnie bowiem z orzecnictwem Trybunału urzędników Unii nie można traktować jak „pracowników” w rozumieniu rozporządzenia nr 883/2004, ponieważ nie podlegają oni ustawodawstwu krajowemu w dziedzinie zabezpieczenia społecznego, jak tego wymaga art. 2 ust. 1, w którym zdefiniowano zakres podmiotowy tego rozporządzenia (zob. podobnie wyroki: z dnia 3 października 2000 r., Ferlini, C-411/98, EU:C:2000:530, pkt 41; z dnia 16 grudnia 2004 r., My, C-293/03, EU:C:2004:821, pkt 35).
- 24 Co się tyczy art. 7 rozporządzenia nr 492/2011, należy przypomnieć, że stanowi on jedynie konkretyzację, w szczególnej dziedzinie warunków zatrudnienia i pracy, zasady niedyskryminacji zagwarantowanej w art. 45 ust. 2 TFUE, w związku z czym wykładni tego przepisu należy dokonywać w taki sam sposób jak wykładni tego ostatniego artykułu (wyroki: z dnia 23 lutego 2006 r., Komisja/Hiszpania, C-205/04, niepublikowany, EU:C:2006:137, pkt 15; z dnia 13 marca 2019 r., Gemeinsamer Betriebsrat Eurothermenort Resort Bad Schallerbach, C-437/17, EU:C:2019:193, pkt 16).
- 25 Okoliczność, że pracownik, którego dotyczy postępowanie główne, jest zatrudniony przez instytucję Unii, nie jest w tym względzie decydująca, gdyż celem równego traktowania, o którym mowa w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/2011, jest właśnie rozciągnięcie na pracowników będących obywatelami innych państw członkowskich wszystkich przywilejów socjalnych, które – niezależnie od tego, czy są one związane z umową o pracę, czy nie – zwykle przysługują pracownikom krajowym głównie w związku z posiadaniem przez nich obiektywnego statusu pracowników lub po prostu w związku z posiadaniem przez nich miejsca zamieszkania na terytorium krajowym (zob. podobnie wyrok z dnia 18 grudnia 2019 r., Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne Bratislava i in., C-447/18, EU:C:2019:1098, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 26 W świetle tych rozważań i w celu udzielenia sądowi odsyłającemu użytecznej odpowiedzi należy uznać, że pytanie prejudycjalne dotyczy wykładni wyłącznie art. 45 TFUE i art. 7 rozporządzenia nr 492/2011.
- 27 W związku z tym poprzez swoje pytanie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 45 TFUE i art. 7 rozporządzenia nr 492/2011 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które dla celów obliczenia wysokości świadczeń rodzinnych przyjmuje za rok referencyjny przedostatni rok poprzedzający okres płatności, skutkiem czego w przypadku znacznego wzrostu dochodów uzyskiwanych przez urzędnika krajowego podczas oddelegowania do pracy w instytucji Unii znajdującej się w innym państwie członkowskim urzędnik ten po powrocie do państwa członkowskiego pochodzenia przez dwa lata będzie otrzymywał zasiłek rodzinny w znacznie obniżonej wysokości.
- 28 Odnosząc się do istnienia ewentualnej dyskryminacji, która naruszałaby art. 45 ust. 2 TFUE i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 492/2011, należy zauważyć, że uregulowanie krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym, nakazujące ustalać wysokość należnych świadczeń rodzinnych z uwzględnieniem dochodów uzyskanych przez pracownika w referencyjnym roku kalendarzowym, który został zdefiniowany jako przedostatni rok poprzedzający okres płatności, ma bezwarunkowe zastosowanie do wszystkich pracowników, niezależnie od ich obywatelstwa, w związku z czym nie stanowi ono przejawu dyskryminacji bezpośrednio opartej na obywatelstwie.
- 29 Z akt sprawy przedłożonych Trybunałowi nie wynika też, aby sąd odsyłający uważał, że wspomniane uregulowanie stanowi przejaw dyskryminacji pośredniej, polegającej na mniej korzystnym traktowaniu pracowników będących obywatelami innych państw członkowskich w stosunku do pracowników krajowych.

- 30 Odnosząc się do kwestii, czy uregulowanie krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym stanowi przeszkodę w swobodnym przepływie pracowników wewnątrz Unii zakazaną przez art. 45 ust. 1 TFUE, należy przypomnieć, że owo postanowienie stoi na przeszkodzie jakimkolwiek przepisowi, który, nawet jeżeli jest stosowany w sposób niedyskryminujący ze względu na przynależność państwową lub miejsce zamieszkania, może zakłócać lub czynić mniej atrakcyjnym korzystanie przez obywateli Unii z podstawowych swobód zagwarantowanych traktatem FUE (zob. podobnie wyroki: z dnia 1 kwietnia 2008 r., *Gouvernement de la Communauté française i gouvernement wallon*, C-212/06, EU:C:2008:178, pkt 45; a także z dnia 6 października 2016 r., *Adrien i in.*, C-466/15, EU:C:2016:749, pkt 26).
- 31 W tym względzie w myśl utrwalonego orzecznictwa Trybunału art. 45 TFUE służy ułatwieniu obywatelom Unii wykonywania wszelkiego rodzaju działalności zawodowej na całym terytorium Unii i stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, które mogą stawiać tych obywateli w mniej korzystnej sytuacji, w wypadku gdy chcieli oni podjąć działalność gospodarczą na terytorium innego państwa członkowskiego (wyroki: z dnia 1 kwietnia 2008 r., *Gouvernement de la Communauté française i gouvernement wallon*, C-212/06, EU:C:2008:178, pkt 44; z dnia 21 stycznia 2016 r., *Komisja/Cypr*, C-515/14, EU:C:2016:30, pkt 39; a także z dnia 7 marca 2018 r., *DW*, C-651/16, EU:C:2018:162, pkt 21).
- 32 W związku z tym art. 45 TFUE służy w szczególności uniknięciu sytuacji, w której pracownik, który wskutek skorzystania z prawa do swobodnego przemieszczania się pracował w więcej niż jednym państwie członkowskim, byłby traktowany, bez obiektywnego uzasadnienia, w sposób mniej korzystny niż pracownik, który całą swoją karierę zawodową spędził w jednym tylko państwie członkowskim (zob. w szczególności wyroki: z dnia 7 marca 1991 r., *Masgio*, C-10/90, EU:C:1991:107, pkt 17; z dnia 21 stycznia 2016 r., *Komisja/Cypr*, C-515/14, EU:C:2016:30, pkt 42; z dnia 7 marca 2018 r., *DW*, C-651/16, EU:C:2018:162, pkt 23).
- 33 Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że beneficjenci zasiłków rodzinnych, którzy skorzystali z prawa do swobodnego przemieszczania się, nie są traktowani mniej korzystnie od beneficjentów takich zasiłków, którzy nie skorzystali z tego prawa.
- 34 Zgodnie bowiem z przepisami krajowymi takimi jak rozpatrywane w postępowaniu głównym pracownik będący obywatelem państwa członkowskiego, którego poziom dochodów zmienił się wskutek przeniesienia się do innego państwa członkowskiego – na lepsze albo na gorsze – podlega takim samym zasadom obliczania wysokości zasiłków rodzinnych, uwzględniającym dochody uzyskane w okresie referencyjnym, jak pracownik, który nie opuścił swojego państwa członkowskiego pochodzenia i którego poziom dochodów zmienił się w identyczny sposób.
- 35 W przypadku powodów w postępowaniu głównym niższa wysokość zasiłku rodzinnego pobieranego przez nich po powrocie do państwa członkowskiego pochodzenia wynikała zatem z okoliczności, że przy jej wyliczeniu zostały uwzględnione wyższe dochody, jakie uzyskiwali podczas pracy w innym państwie członkowskim, dokładnie tak jak byłoby w przypadku wzrostu dochodów uzyskiwanych przez pracownika, który nie skorzystał z prawa do swobodnego przemieszczania się i który również otrzymałby te zasiłki w niższej wysokości.
- 36 Tak więc obniżenie wysokości zasiłków przyznanych powodom w postępowaniu głównym nie wynikało z samego skorzystania przez nich z prawa do swobodnego przemieszczania się, lecz było spowodowane okolicznością, że dochody, jakie uzyskiwali podczas pracy w innym państwie członkowskim, przewyższały dochody uzyskiwane przez nich przed przeniesieniem się do tego państwa lub po powrocie z niego.
- 37 Chociaż powodowie w postępowaniu głównym twierdzą, że nie kwestionują kompetencji państwa członkowskiego pochodzenia do organizacji własnego systemu zabezpieczenia społecznego, w szczególności poprzez przyjęcie zasad wyliczania wysokości przyznanych świadczeń, to jednak

utrzymują, że gospodarstwo domowe, które, tak jak w ich przypadku, odnotowałyby wzrost dochodów, ale które pozostałyby na terytorium państwa członkowskiego pochodzenia, przez dwa lata nadal otrzymywałyby zasiłek rodzinny w wyższej wysokości, mimo przekroczenia przez jego bieżące dochody progu dochodowego ustalonego w uregulowaniu rozpatrywanym w postępowaniu głównym, a dopiero w trzecim roku wysokość tego świadczenia uległaby obniżeniu.

- 38 Twierdząc, że mimo późniejszego uwzględnienia faktycznej zmiany poziomu dochodów takiego gospodarstwa domowego jego sytuacja pozostałaby całkowicie neutralna, powodowie w postępowaniu głównym w rzeczywistości kwestionują nie tyle sam sposób wyliczania wysokości zasiłku rodzinnego, lecz raczej okoliczność, że podczas pobytu w innym państwie członkowskim stracili możliwość dalszego otrzymywania tego zasiłku rodzinnego w wyższej wysokości, która rekompensowałaby im niższy zasiłek otrzymywany po powrocie.
- 39 Tymczasem prawo pierwotne nie może gwarantować osobie ubezpieczonej, że przeniesienie się do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie pochodzenia będzie obojętne z punktu widzenia zabezpieczenia społecznego, w szczególności w zakresie świadczeń chorobowych lub emerytalnych, a nawet świadczeń rodzinnych. Należy bowiem przypomnieć, że przeniesienie się pracownika do innego państwa członkowskiego może, w zależności od przypadku i z uwagi na rozbieżności między systemami i ustawodawstwami państw członkowskich, być dla zainteresowanego bardziej lub mniej korzystne w aspekcie ochrony socjalnej (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 października 2016 r., *Adrien i in.*, C-466/15, EU:C:2016:749, pkt 27; a także z dnia 18 lipca 2017 r., *Erzberger*, C-566/15, EU:C:2017:562, pkt 34).
- 40 W konsekwencji okoliczność, że powodowie w postępowaniu głównym nie mogli pobierać zasiłku rodzinnego w państwie członkowskim pochodzenia podczas pobytu w innym państwie członkowskim oraz że wysokość zasiłku rodzinnego pobieranego po powrocie do tego ostatniego państwa przez dwa lata nie będzie odzwierciedlać poziomu dochodów uzyskiwanych przez nich w tym okresie, nie może stanowić przejawu mniej korzystnego traktowania godzącego w swobodny przepływ pracowników, a w szczególności art. 45 TFUE.
- 41 Taki sam wniosek jest też prawdziwy w odniesieniu do art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/2011, ponieważ przepis ten, jak przypomniano w pkt 24 niniejszego wyroku, należy interpretować w taki sam sposób jak art. 45 TFUE.
- 42 Ponadto, odnosząc się do argumentacji powodów w postępowaniu głównym, zgodnie z którą uregulowanie krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym może mieć wpływ na decyzję pracownika będącego obywatelem państwa członkowskiego o przemieszczaniu się do innego państwa członkowskiego w celu podjęcia tam pracy i uzyskiwania wyższych dochodów, ponieważ po powrocie do państwa członkowskiego pochodzenia jest on karany otrzymywaniem świadczeń rodzinnych w znacznie obniżonej wysokości, należy przypomnieć, że powody, dla których pracownik migrujący postanawia skorzystać z prawa do swobodnego przemieszczania się w ramach Unii, nie mogą być brane pod uwagę przy ocenie dyskryminującego charakteru przepisu krajowego (zob. podobnie wyrok z dnia 5 grudnia 2013 r., *Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken*, C-514/12, EU:C:2013:799, pkt 33).
- 43 W świetle powyższych rozważań na zadane pytanie należy udzielić następującej odpowiedzi: art. 45 TFUE i art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/2011 należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które dla celów obliczenia wysokości świadczeń rodzinnych przyjmuje za rok referencyjny przedostatni rok poprzedzający okres płatności, skutkiem czego w przypadku znacznego wzrostu dochodów uzyskiwanych przez urzędnika krajowego podczas oddelegowania do pracy w instytucji Unii znajdującej się w innym państwie członkowskim urzędnik ten po powrocie do państwa członkowskiego pochodzenia przez dwa lata będzie otrzymywał zasiłek rodzinny w znacznie obniżonej wysokości.

W przedmiocie kosztów

- 44 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (ósma izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 45 TFUE i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które dla celów obliczenia wysokości świadczeń rodzinnych przyjmuje za rok referencyjny przedostatni rok poprzedzający okres płatności, skutkiem czego w przypadku znacznego wzrostu dochodów uzyskiwanych przez urzędnika krajowego podczas oddelegowania do pracy w instytucji Unii znajdującej się w innym państwie członkowskim urzędnik ten po powrocie do państwa członkowskiego pochodzenia przez dwa lata będzie otrzymywał zasiłek rodzinny w znacznie obniżonej wysokości.

Podpisy